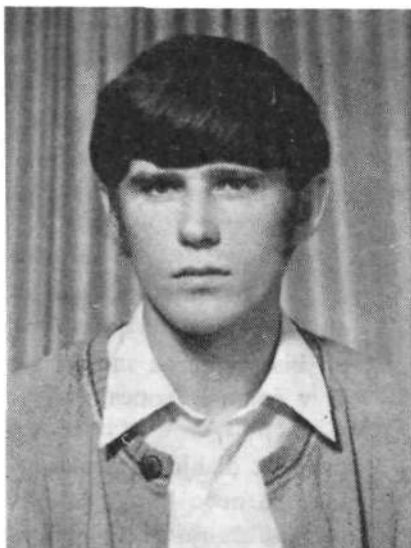

Franc
Černigoj

- I. morje . . .
kako se boš izognil tej besedi
ko jo boš enkrat čul vzvaloviti v tihem trenutku.

morje . . .
v vseh jezikih sveta te ljubkujejo z imeni
polnimi strahu in hrepenenja.
samo eno je
ki ga ponavljaš od rojstva . . .

morje.
z brezmejno milino ziblješ v sebi opojni -j-
ki ga druga ljudstva v tebi niso zaznala.

morjjje. morje.

- II. raste iz te kamene zemlje močno diši.
tu tudi trnje s trni diši.
tu tudi kamen z rastjem diši.

je to vonj sonca ali dih prsti.
je to dar zemlje soncu gor nad njim.

III. nebo se méni z zemljo.
zemlja se menja z nebom.

nebo se od zemlje poslovi.
v naročju ji morje pusti.

potem morje obliva zemljo.
galebi iz morja vzletajo.

IV. ena sama v dalje plava daljava ...
od biserov težak morski veter
se v čolnu iz sonca vozi po morju.

morje z dlanjo iz penaste vode objema bregove ...
tako se nebo ljubi z zemljo.
postane morje in s poljubi dolbe v kamen.

V. o morje.

ko me vzameš vase me hočeš imeti.
ko te veter vzburi se težko potolažiš.
ko te s toplim telesom vznemirim me nočeš vrniti zemlji.

o morje.

VI. samo sebe ziblje morje v morski sèn.
bele ptice se spreletajo nad njim.
od slasti jim ugašajo oči.

vse je prozorno. vsaka živa stvar.

školjki je videti hitinasto srce.
sipi je videti srce iz lovka.
galebu je videti iz zraka srce.

morju je videti živo srce. o morje.

- VII. kako drsijo nad morjem in bregom ...
 Kot bi z mehкими zamahi kril spajali vodo in kamen.

beli galebi v modrini morja in neba.

galebi.

morska pena na nebu.

kamen
 mehак kakor perje
 vržen s pečine k oblakom.

veter
 ki samega sebe ziblje v zračni zibeli.

oko
 ki z njim gleda nebo
 kaj se v srcu morja dogaja.

hvalim stvarnika
 da mi je dano z očesom polzeti za njimi ...

- VIII. kot brat in sestra sta si morje in veter.
 vse si povesta zvečer ko se snideta.

kako je na vrhu gôre. kamor morje ne more.
 kako je v globinah sveta. kamor veter ne more.

- IX. črne murve ob tebi rastejo.
 s táko črno nabreklo krvjo.

zreli plodovi se vate osipljejo.
 ribe jih najdejo. semena po morju razsejejo.

- X. na golih skalah gola dekleta.
 nago sonce sije gole žarke.

nebo se kaže morju.
morje je odprto nebu.

gola zemlja onanira.
vulkan iz sebe stisne rdečo magmo.

- XI. med šopom debel v bregu nad obalo.
kot sončne lise skozi veje ki jih maje veter.
gibka žival. se beli dekliško telo.

ramena. glava. dvignjene roke —
ki lahno bluzo slačijo raz grudi ...
je skrito v nizkih vejah.

nogi. kot mladi debli iz rdeče zemlje.
boki. naročje. dvoje razgretih prodnatih kamnov:
kot bi od nekdanj z bôri raslo iz teh tal ...

- XII. morske kresnice sledijo soncu v zaton.
na zlati poti na drugo stran se lučice vžigajo.
s soncem ugašajo v iskrenju.

nagi otroci se igrajo čolne.
tisoč mravelj s krili iz luči umira v valovih.
bolj in bolj je pozen ta morski večer.

- XIII. prebujáš se iz nočnega bedenja.
dan ti odpira oko.
umito je od globokega vrenja.

vstajam iz belih rjuh. umit z nemirno nočjo.
galeb se iz tebe kot misel vzpenja.
s tvojim se sreča moje oko.

- XIV. morje ...
ti čutiš. ti mišliš.

ti spočenjaš. in ubijaš.

tarkovski te je spregledal.

zbal se te je.

spomenik ti je postavil na drugem planetu.

XV. morje . . .

ali ljubiš visoka bela jadra
ki ti drsijo čez gladko čelo.

ali ljubiš podivjani veter
ki trže iz tebe valovje.
zelene in bele grebene iz pene . . .

ali ljubiš svoje globine v razpokah sveta
kamor spokojni ležemo kmalu.

XVI. sladko utrujen od jutranjega pisanja pesmi
se vračam k tebi.

morje oblito z zlato plodovnico luči
iz sebe rojeva sonce.

zelenooka poležavaš med belimi rjuhami
in me čakaš.